

νος τους υποδέχτηκε με τιμές, δείχνοντας μεγάλη χαρά. 'Η Σοφία άνυποψίαστη, έλαμπε όλη. 'Ο Δαμολίνος έδωσε έπίσημως όρκον πίστωσης, εδιαβάστηκε ή συμβολαιογραφική πράξις γραμμένη σε Κρητικό ιδίωμα, ύπεγράφη και από τὰ δύο μέρη και κατόπιν έτελεσθή ό γάμος στη μεγάλη σάλα της επαύλεως, με πομπή και παρτάτι.

"Επειτα, άρχισαν ή γιορτές του γάμου. Οι Ένετοι έκαναν ζιλίες περιποιήσεις στους Έλληνες, που τις έδέχοντο άνυποψίαστοι. Έπρωγαν, τραγουδοΰσαν και έπιναν τὰ διαλεκτὰ και βαρετά κρασιά που τους κενοΰσαν οι δούλοι του άρχοντα. Μά ό πανοΰργος Δαμολίνος είχε βάλει άφιόνι μέσα στο κρασί και οι άκόλουθοι του Καντανώλη γρήγορα έπεσαν σε λήθαργο. Ήταν πειά στη διάθεση των έχθρων του.

Κατά τή δύση του ήλιου εδόθη τό σύνθημα με μιá πιστολιά. Οι συγγενείς έρχόντουσαν από τὰ Χανιά, 2700 Κορσικανοί πειζοι και 250 ίππες. Σε λίγο ό κήπος του πύργου έγέμισε στρατό. 'Ο γέρο Καντανώλης, ό Πέτρος, ένας άλλος αδελφός του εδέθησαν, έπειτα από λυσάσδη αντίστασι, ώδηγήθησαν ενόπιον του στρατηγού Γαβροντίου Κολλάλτου και κρασιάστηκαν στην έξώπορτα του πύργου, μπροστά στα μάτια της Σοφίας, της άθώιας και άτυχης νίνυφης, που τραβούσε τὰ μαλλιά της, τρελλή από τή λύπη της. 'Ανάγκη να σημειωθή ότι σε τούτους, επειδή έπρωγαν με τό Δαμολινό, δέν είχαν ρεζίε άφιόνι και έπομένως είχαν αντίληψη του σκληρού θανάτου του.

"Αλλά ή αίμοβορία των Ένετων δέν έσταμάτησε στα τρία αυτά θύματα. Τρία μέλη της οικογενείας των Μουσουόρων έχάζησαν ζωντανά, και τὰ άλλα έκρεμάστηκαν στα γύρω δέντρα. 'Η οικογένεια των Κοντάν, 18 μέλη, άφανίστηκε με βασανιστήρια. Μετά ταΰτα, οι λοιποί συλληφθέντες διαφερέθηκαν σε τέσσαρες κατηγορίες. Της πρώτης όλοι έκρεμάστηκαν στα Χανιά, όπου τους μετέφεραν άλυσοδεμένους. Της δευτέρας, έθανατώθησαν στο Σέλινο, όπου είχε την άρχή της ή Έπανάστασις. Της τρίτης, στο φρούριο του Άποκορόφου, και της τελευταίας στα Μεσζιά. Και ένας έννετός χρονογράφος λέει χωρίς έντροπή :

"Ετσι πήγαινε ή Έπανάστασις και έκείνοι που έμειναν πιστοί και άφορτισμένοι στο Θεό και στο Λόγη της Ένετίας έστηρίχτηκαν και παρηγορήθηκαν».

"Ενα γράμμα της Σοφίας στον άγαπημένο της Πέτρο έλεγε και τούτο :

"... 'Ανθος είμαι κ'έγω από τό χλωρό μου κίσοκι κομμένο, άνθος που ή δύσις του ήλιου θά με συνεπάσσει... 'Η προφητεία της δυστυχισμένης κόρης έξεπληρώθη. Στη φοβερή συμπλοκή επάνω σκοτώθησαν και αυτή και ή μητέρα της. Κάποιος βέβαια από τους Έλληνες, που δέν είχε πιεΐ άφιόνι πριν πουλήσει άκριβά τή ζωή του, έπρόφρασε και τους έθανάτωσε από έκδίχισι. Και έτσι ό καταχθόνιος Δαμολίνος δέν έμεινε άτιμώρητος.

"Άλλος Ένετός χρονογράφος μ'ας παρέχει μιá περίεργη λεπτομέρεια, σχετική με τό κακούργημα : "Όταν συνέλαβαν στα Χανιά τήν ιδέα να ριξουν άφιόνι στο κρασί των άνδρώπων του Καντανώλη, έπροφασίστηκαν ότι ένας Ένετός υπάλληλος έπαθε τάχα δηλητηρίασι από γιατρικό και συνέλαβαν ένα βράδυ όλους τους φαρμακοποιούς της πόλεως. Έπειτα άνοιξαν τὰ φαρμακεία τους, έπληραν όσο άφιόνι βρήκαν και τήν άλλη μέρα τους απέλυσαν...

Μετά τήν καταστολή της Έπαναστάσεως, ό στρατηγός Κολλάλτος, για να τρομοκρατήση τους κατοίκους της κώμης Φατεινιακό, (από τήν όποιαν κατηγέτο ό στρατιωτικός άρχηγός των Κρητών Γω. Φράγγος), μήθε μεσα, έπιασε δώδεκα προκοίτους και τους έκρέμασε. Έπειτα διέταξε να συλλάβουν τις γυναίκες τεσσάρων προκοίτων που ήταν έγκυες και να τις ξεκοιλιάσουν ! 'Η πράξις αυτή, που γίνηκε δημοσίω, έκανε τρομερή έντύπωση σε όλη τήν επαρχία. Έτσι έξεδικείται ή Ένετική Δημοκρατία εκείνους που επαναστάτησαν για να καταλύσουν τήν εξουσία της.

*

ΚΑΜΠΟΥΡΑ ΕΠΑΙΤΟΥ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΕΥΕΙ ΓΙΑ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ !

'Η παριανή έφημερίς «Ζουρνάλ» πληροφορείται από τήν Νέαν 'Υόρκην τήν έξής περίεργη είδησι : 'Ενας άμερικανός έπαίτης, ό καμπούρης Γουλιέλμος Κάμμεν ζήτησανε έπι πολλά χρόνια στην συνοικία του Άγιου Φραγκίσκου της Βοστώνης και κοιμάταις χειμώνα καλοκαίρι κάτω από τις γέφυρες, τρώγοντας ξερό ψωμί. Πρό όλίγων ήμερών, επειδή τό κορμί ήτανε έξαιρετικά δομύ, ό σκοπος χορσούλαξ που τον είδε να στέκη μιá νύχτα στο ύπαιθρο, τον πήρε από φιλανθρωπία και τον ώδηγησε να περάση τή νύχτα του στη φυλακή. Έκει σύμφωνα με τους άστυνομικούς κανονισμούς, ό θυρωρός του δεσμοτηρίου ένήργησε τήν σχετική έρευνα έπι τού έπαίτου και με μεγάλη έκπληξη παρετήρησε ότι ή καμπούρα του ήταν ψεύτικη, φτιαγμένη από τσίγκο, μέσα δε στο κοίλωμα της ώπηξε τό ποσό των 20 χιλιάδων δολλαρίων εις τραπεζογραμμάτια !

'Ο έπαίτης Γουλιέλμος Κάμμεν άνακαινόμενος κατόπιν, ώμολόγησε ότι τὰ χρήματα αυτά τὰ είχε κερδίσει στο διάστημα της είκοσαετούς έπαίτειας του και ότι έσκόπευε, όταν απέθνησκε, να τὰ άφηνε εις τό Κράτος... δια φιλανθρωπικούς σκοπούς !..



ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΡΩΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Του Φρανσουά Κοππέ

"Όσες φορές τό οδό που εϋωδιάζει
 μου δείχνει με τό χέρι τό λευκό της,
 γιατί παραξενεύεται ;» μου κραζει
 τό οδό όταν μου δείχνει που εϋωδιάζει,
 θυμάμαι τό γαλήνιο μέτωπό της.

Τό πειό λαμπρό τ' άστέρι όταν μου δείχνουν,
 στα μάτια μου τὰ δάκρυα σαν άντάρια
 τότε γιατί τον ίσκιό τους μου ριχνουν ;
 τό πειό λαμπρό τ' άστέρι όταν μου δείχνουν,
 θυμάμαι τή ματιά της με λαχτάρα.

"Όταν μου δείχνουν κάποιο χελιδόνι
 που τό χειμώνα πάει σε μέρη ξένα,
 γιατί ή φτωγή καρδιά μου τότε λιώνει ;
 όταν μου δείχνουν κάποιο χελιδόνι,
 θυμάμαι πώς είμαι έρημος, ώμίονα...

Μετάρ. Γ. Κοτζιούλα

ΚΑΒΑΛΛΑ Ο ΧΑΡΟΣ

Του Jean Moréas

Περγά καράλλι οι' άλογο ό Χάρονας κι' άρχίζει
 στον κάμπο πέρα ό άνεμος στ' δέντρα να σφουρίζει

Περγίει μέσα στη νυχτιά σφουρίζοντας τ' άγέρι
 που τ'αχάτες ό Χάρονας να πάει ποιός τό ξέρει ;

'Από τὰ πόδια άνάσσει κ' άπ' τὰ μαλλιά πιασμένοι
 άπ' τήν ούρά τον χορμωτον άνθρώποι πεθαμένοι.

Και τρέχει πάνο στ' άι του ό ! τό θηρύό πώς τρέχει
 μη Ξεροντας τό δόντοχο επάνω τον ποιδόν έχει.

Οί γέροι τρέμουνε «Καλό άν μας γιά να πιούμε
 λίγο νερό άπ' τήν πηγή κ' ύστερα σ' άκλοδοΰμε».

Κ' οι νεοί του λένε «Χάροντα για λίγο άφησέ μας
 τις βιώλες μας να μάσουμε κ' ύστερα έπαρέ μας» !

Ο ΤΑΦΟΣ ΜΟΥ

Του Φρειδ. Μιστράλ

Βλέπω τον τάφο μου μπροστά τὴ μάτια μου σαν κλεισθ
 με τό λευκο τον μάμαρο που μέσα θά κλεισθώ
 όταν στον κόσμο, άλλοιμονο, μονόςος θε να μείνω
 ό ! πώς τονε ποθώ.

"Όταν κανένας, τ' είν' αυτός ό τάφος θά ρωτήση
 είν' ό τάφος ποιητή, άλλος θε ν' άπαντήση
 στον ποιητή που έγραψε για μιá γλυκιά παοθένα
 τραγοΰδια μαγεμένα.

Μισζέλα τ'ηρε λέγατε αυτή που τραγουδοΰσε
 και στη Μαγιάνα έμεινε τόν είδανε οηζιά
 του τόπον τον οι άνθρώποι γι' αυτή που άγαποΰσε
 τὰ μοροπάτια να περνά.

Και μιάν ήμέρα άλλοτες θά ποίνε είν' αυτός
 που βασηλιά τον είγανε στην Προβηγία στήση
 γαλήνη μέσ' στον τάφο μου δέν είνε ύστερός
 ό άλλος θ' άπαντήση.

Και τέλος κάποιος θε να πη αυτόνε τονε ξεκού
 είμαστε φίλοι άλλοτες (πώς σβηίνεται ή χαρά)
 λουλιόδια πλάι του εδω του Μήης του φέρο
 σαν κείνη δροσερά.

Μετάρ. Δ. Ν. Γαλάνη

